

“Kijk ik heb een amputatie maar onderschat mij niet in wat ik kan” Hoe sporten Leroy hielp

Foto: Milou op ten Berg

Zondagochtend langs het voetbalveld. De bal rolt over het veld en de veldspelers sprinten erachteraan. Alleen missen deze veldspelers allemaal een been en lopen ze op krukken. Een van hen is Leroy Pelzer (32) uit Landgraaf. Hoe gaat hij om met zijn amputatie?

In 2016 kwam tijdens zijn werk in de bouw 5000 kilo op Leroy zijn voet terecht. Hierdoor verbrijzelde hij zijn voet. In eerste instantie was er geen sprake van amputatie, maar toch liet Leroy 's behandelend arts wel het woord vallen. “Ik dacht je bent niet goed snik! Dat gaat echt niet gebeuren, een amputatie is niet nodig en ik ga gewoon weer lopen.” Na anderhalf jaar begon hij zijn eerste stapjes te zetten en dat ging redelijk goed. Na twee maanden begon het toch weer pijn te doen. Er werd besloten om Leroy weer een operatie te laten ondergaan. “Ik kon niet lopen want dat deed te veel pijn. Je raakt dan gefrustreerd en geïrriteerd.” Daarom nam hij een drastisch besluit, hij ging zijn been laten amputeren.

“Ik kon niet lopen want dat deed te veel pijn. Je raakt dan gefrustreerd en geïrriteerd.”

Na een amputatie heb je meerdere keuzes in je revalidatieproces: “Ik kon me eigenlijk goed thuis redden dus wilde absoluut niet intern.” Hij volgde een programma van drie dagen in de week. “Voor een prothese moet je genoeg kracht in je benen hebben en in je romp om dat te kunnen aansturen.” Maar Leroy deed niet alleen de oefeningen die hij kreeg van de therapeut: “ik deed planken, buikspieroefeningen en bil oefeningen, het hielp me in mijn eigen revalidatieproces om maar niet na te hoeven denken wat ik eigenlijk voor trauma had opgelopen.”

Die emoties waren er ook bij Leroy. “Vanaf het moment dat ik wakker werd heb ik er nooit problemen mee gehad, voor mij was het een verlossing. Natuurlijk is het spannend en eng omdat je niet weet wat je kunt verwachten, het kan goed maar het kan ook slecht gaan. Bij mij is eigenlijk alles toch wel vanaf moment één goed gegaan en ik heb daar eigenlijk nooit een psycholoog voor nodig gehad.”

Toch wilde de dokter dat hij in ieder geval met mensen ging praten die hetzelfde hadden meegemaakt. “Ik heb met meerdere mensen gesproken en één daarvan was toevallig een vriend van mij. Toen ik hem sprak liep hij al met een prothese en kon dus in verhouding meer dan ik en ik heb met hem wel een aantal gesprekken gehad hierover.”

“Eigenlijk sinds de eerste dag na het ongeval heb ik geprobeerd zo snel mogelijk het sporten weer op te pakken. Het zorgde ervoor dat ik me nog een beetje mens voelde en dat ik zowel mentaal als fysiek fit was. Ik kon mijn agressie en boosheid in het sporten gooien en ik voelde me nuttig.”

Van veel sporten naar in een ziekenhuisbed, werd Leroy onrustig van. Na zijn operatie zat hij op Facebook en kwam er een filmpje voorbij van een EK finale van amputatievoetbal. “Daar werd het in een groot stadion gespeeld met veel toeschouwers, terwijl ik er nog nooit van had gehoord.” Na een mailwisseling met de Stichting amputatievoetbal Nederland werd er afgesproken dat Leroy een keer zou komen kijken.

“Ik kon mijn agressie en boosheid in het sporten gooien en ik voelde me nuttig.”

Toch is er iets abnormaals aan de sport volgens Leroy. “Iedereen weet van elkaar wat we hebben meegemaakt. Je maakt er geintjes over dat is best wel leuk. Ik ben zelf iemand die er sowieso geintjes over maakt, maar niet iedereen kan dat waarderen in de buitenwereld. Ik denk dat het een soort familie is die voor elkaar klaar staat. We maken grapjes over elkaar, maar ook als er minder leuk nieuws is zijn we er voor elkaar.”

“Ik had gedacht dat wij een stuk verder waren dan anderen landen omdat wij economisch gezien zeker met ziekenhuizen veel meer voor liggen op anderen

landen maar het blijkt anders te zijn. In veel andere landen wordt deze sport al veel langer beoefend. En er wordt in andere landen veel makkelijker over een amputatie gesproken dan hier. In het buitenland vinden ze het meer een echte sport. Ook zijn er veel meer mensen met een amputatie dan in Nederland en het is dus ook normaler om met maar één been over straat te gaan, je wordt niet nagekeken.”

In zijn ogen is zelfspot en sporten de perfecte combinatie in het accepteren van je amputatie. “Kijk ik heb een amputatie maar onderschat mij niet in wat ik kan. Ik kan heel veel waar mensen nog vaak van staan te kijken en dat ligt gewoon puur aan hoe sterk ik ben mentaal en fysiek ben door het sporten. Als je wil dan kun je alles en dat geldt voor iedereen.”

Foto: Milou op ten Berg

Foto: Milou op ten Berg